

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області

Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91

www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру

м. Хмельницький

«17» вересня 2021 року

Старший слідчий слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області старший лейтенант юстиції Синявський Максим Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22021240000000019 від 08.07.2021 за підозрою Соломка С.М. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, та за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 408 КК України, та встановивши підстави для зміни раніше повідомленої підозри і повідомлення про нову підозру, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Соломка Сергія Миколайовича, 18.05.1981 р.н., громадянина України, уродженця м. Городок Хмельницької області, зареєстрованого за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Севастопольська, 17А, в/ч 2222, не судимого,

про зміну раніше повідомленої підозри у вчиненні державної зради, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України;

та про нову підозру у вчиненні дезертирства, тобто в самовільному залишенні військової частини з метою ухилитися від військової служби, а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 408 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Соломко С.М.

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24 серпня 1991 року схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно зі ст. 68 Конституції України, кожен (у тому числі громадянин України Соломко Сергій Миколайович) зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної

незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09 грудня 1981 року №36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року №2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року №3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19 червня 2003 року №964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково - бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності

національної економіки від інших країн, не відпливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

З грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п.1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року та вимогам ч.4 ст.2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09 грудня 1981 року №36/103, від 16 грудня 1970 року №2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), від 14 грудня 1974 року №3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01 березня 2014 року за результатами звернення Президента РФ, виходячи з

інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06 березня 2014 року Верховна Рада Автономної Республіки Крим ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11 березня 2014 року так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15 березня 2014 року Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18 березня 2014 року підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21 березня 2014 року прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20 березня 2014 року та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21 березня 2014 року, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16 березня 2014 року в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27 січня 2015 року № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20 березня 2018 року № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ

через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15 квітня 2014 року № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не

виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

За наведених обставин у березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невстановленими на теперішній час озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань РФ під керівництвом заступника головнокомандувача Внутрішніх військ МВС РФ генерал-лейтенанта Рожка В'ячеслава Вікторовича було захоплено будівлі, майно, озброєння та техніку 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військова частина 4125) Кримського територіального командування внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (далі – ВВ МВС України), який дислокувався в с. Краснокам'янка Феодосівської міської ради АР Крим, вул. Леніна, 40-А, у зв'язку з чим бойова та мобілізаційна готовність військової частини була підірвана.

Вказане захоплення у березні 2014 року відбулось унаслідок збройної агресії РФ, а також злочинної діяльності військовослужбовців цієї військової частини, та зокрема командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військова частина 4125) Кримського територіального командування ВВ МВС України підполковника Соломка С.М.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24 березня 2014 року №339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23 березня 2014 року «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23 березня 2014 року «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Відповідно до вимог ст. 14 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року, військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які прибули з тимчасово окупованої території

і виявили бажання (за наявності підстав) звільнитися з військової служби, звільняються з військової служби, у тому числі в особливий період, за наявних підстав, а при їх відсутності - у зв'язку із скороченням штатів, якщо вони звернулися з клопотанням про звільнення протягом трьох місяців після прибуття з тимчасово окупованої території. Військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

Наказом МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони» визначено невідкладність передислокації військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони, у тому числі військової частини 4125 – до пункту збору у м. Миколаїв.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу військовослужбовці самостійно та централізовано виходили з окупованої території Автономної республіки Крим для подальшого проходження служби в Збройних Силах України.

Відповідно до ст. 4, ч. 5 ст. 8 Закону України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України №2235-XII від 26.03.1992 правовою основою діяльності внутрішніх військ є Конституція України, цей Закон, постанови Верховної Ради України, інші законодавчі акти України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, військові статuti Збройних Сил України, проходження служби у зазначених військах здійснюється відповідно до Положення про проходження військової служби, що затверджується Кабінетом Міністрів України, і військових статутів.

Всупереч викладеному, наприкінці березня 2014 року Соломко С.М., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи діючим військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України у військовому званні «підполковник», обіймаючи посаду командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військова частина 4125) Кримського територіального командування ВВ МВС України, вирішив самовільно залишити військову частину з метою ухилитися від військової служби та перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, чим став на шлях злочинної діяльності за наступних обставин.

Так, 29.07.1998 громадянин України Соломко С.М. прийняв Військову присягу, відповідно до якої урочисто присягнув, вступаючи на військову службу,

завжди бути вірним відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю. Соломко С.М. присягнув виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників, присягнув ніколи не зраджувати Українському народові.

Підполковник Соломко С.М. з 13.12.2010 відповідно до наказу командувача ВВ МВС України від 13.12.2010 № 131 о/с призначений на посаду командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військова частина 4125) Кримського територіального командування ВВ МВС України.

Будучи військовослужбовцем, підполковник Соломко С.М., відповідно до вимог ст. ст. 65, 68 Конституції України, ст.ст. 11, 16, 37, 49 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України №548-XIV від 24.03.1999 року, та ст.ст. 1, 2, 3, 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, затвердженого Законом України №551-XIV від 24.03.1999 року, ст.ст. 1, 6, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» зобов'язаний свято і непорушно додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, беззастережно виконувати накази командирів (начальників), бути хоробрим, ініціативним і дисциплінованим, постійно бути зразком високої культури, скромності і витримки, берегти військову честь, захищати свою і поважати гідність інших людей, бути ввічливим і дотримуватись військового етикету, поводитися з гідністю і честю, не допускати самому і стримувати інших від негідних вчинків.

Відповідно до ст.ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» Соломко С.М. зобов'язаний: свято і непорушно додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок; беззастережно виконувати накази командирів (начальників); виявляти повагу до командирів (начальників) і старших за військовим званням, сприяти їм у підтриманні порядку і дисципліни; виконувати службові обов'язки, що визначають обсяг виконання завдань, доручених йому за посадою, які визначаються статутами Збройних Сил України, а також відповідними посібниками, порадами, положеннями інструкціями; неухильно виконати відданий йому наказ у зазначений термін та про виконання наказу доповісти командирові (начальникові), який віддав наказ, і своєму безпосередньому начальникові; сумлінно вивчати військову справу, зразково виконувати свої службові обов'язки, засвоювати все, чого навчають командири (начальники), та бути готовим до виконання завдань, пов'язаних із захистом Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України; вважатися таким, що виконує обов'язок з військової служби, знаходячись на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять); дорожити

бойовою славою Збройних Сил України, честю і гідністю військовослужбовця Збройних Сил України.

26.03.2014 на загальному шикуванні особового складу військової частини 4125 командуванням частини було усно доведено до всього особового складу, в тому числі до підполковника Соломка С.М., вищезазначені обставини ситуації в АР Крим, вимоги наказу МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони» та необхідність прийняття рішення кожним військовослужбовцем щодо дотримання Військової присяги на вірність Українському народові та необхідність передислокації особового складу частини на материкову частину України для подальшого проходження військової служби у Збройних Силах України.

Проте, підполковник Соломка С.М., усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, будучи обізнаним про необхідність виходу з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим на материкову територію України, не виконав наказ та не прибув у визначений пункт збору.

З 26.03.2014 по 15.07.2014 Соломка С.М. перебував в розпорядженні командувача ВВ МВС України (наказ командувача ВВ МВС України від 26.03.2014 № 28 о/с).

15.07.2014 у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем Соломка С.М. звільнено з військової служби у запас Збройних Сил України (наказ командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 № 50 о/с).

Таким чином, Соломка С.М., будучи відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про громадянство України» громадянином України, являючись військовослужбовцем та проходячи військову службу за контрактом на посаді командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військової частини 4125) Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України, яка дислокувалась в с. Краснокам'янка Феодосівської міської ради АР Крим, в порушення вимог ст. ст. 65, 68 Конституції України, ст. ст. 11, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст. ст. 2, 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 6, 23, 24 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу", діючи умисно, 26.03.2014 не маючи будь-яких поважних причин для звільнення від обов'язків військової служби, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою ухилитися від військової служби назавжди, самовільно залишив військову частину 4125, не з'явився на службу у визначений наказом МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони» строк пункт збору у місті Миколаїв, залишився на тимчасово окупованій території АР Крим, де проводив час на власний розсуд та

обов'язки військової служби не виконував, та ухилявся від військової служби, слідства та суду, приховуючи свою належність до Збройних Сил України, не повідомляючи про себе органам військового управління та правоохоронним органам, як про військовослужбовця, що не з'явився вчасно на службу без поважних причин, до 15.07.2014, коли наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 № 50 о/с його було звільнено у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту

Крім цього, підполковник Соломко С.М., отримавши в кінці березня 2014 року пропозицію від на даний час нестановлених представників військових формувань Російської Федерації, серед яких був і заступник головнокомандувача Внутрішніх військ МВС РФ генерал-лейтенант Рожко В'ячеслав Вікторович, щодо подальшого проходження служби у військових формуваннях РФ, вирішив прийняти дану пропозицію та перейти на бік ворога в умовах збройного конфлікту.

Таким чином, підполковник Соломко С.М., будучи відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про громадянство України» громадянином України та будучи військовослужбовцем, маючи військове звання «підполковник» та проходячи військову службу за контрактом осіб офіцерського складу на посаді командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військової частини 4125) Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань Російської Федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди бути вірним відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю, в порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», наказу МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись на території військової частини 4125 в с. Краснокам'янка Феодосівської міської ради АР Крим, по вул. Леніна, 40-А, в кінці березня 2014 року вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності та державній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося у відмові 26 березня 2014 року на загальному шикванні особового складу військової частини 4125 виконувати обов'язки несення

військової служби у Внутрішніх військах МВС України та у заяві про намір проходити службу в військових формуваннях Російської Федерації.

Надалі у квітні 2014 року 47-й полк спеціального призначення «Тигр» (військова частина 4125) Кримського територіального командування ВВ МВС України був реорганізований окупаційною владою РФ шляхом реформування у 144-й спеціальний моторизований полк внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ Російської Федерації.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, на початку квітня 2014 року Соломко С.М., будучи громадянином України та військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України, маючи звання «підполковник», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, з особистих мотивів перейшов на бік ворога шляхом укладання контракту про проходження військової служби, зарахування в списки особового складу внутрішніх військ МВС РФ та призначення на посаду командира спеціального моторизованого батальйону 144-го спеціального моторизованого полку внутрішніх військ МВС РФ.

Крім цього, Соломко С.М., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України та військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України, 07.04.2014 отримав паспорт громадянина Російської Федерації серії 3814 № 824526, виданий органом 900003 Федеральної міграційної служби Російської Федерації.

11.03.2015 Соломко С.М. за перехід на бік ворога (тобто РФ) в період збройного конфлікту був нагороджений першим заступником міністра внутрішніх справ – головнокомандувачем ВВ МВС РФ генерал-полковником Золотовим В.В. медаллю «За отличие в службе» I ступеня.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, Соломко С.М. у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 31.07.2015, продовжив військову службу у Сибірському регіональному командуванні внутрішніх військ МВС РФ (а після 01.12.2016 – Сибірському окрузі військ національної гвардії РФ) на посаді командира дивізіону катерів 31-го навчального морського загону (військова частина 7628) у військовому званні «капітан 2 рангу».

Надалі Соломко С.М., у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 19.12.2019, був призначений на посаду заступника командира 2-го морського загону Північно-Західного ордену Червоної Зірки округу військ національної гвардії РФ військ національної гвардії РФ (військова частина 3798), дислокованого м. Мурманськ РФ, де продовжив службу державі-агресору, яка знаходиться у стані збройного конфлікту з Україною.

Таким чином, Соломко С.М., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим військовослужбовцям 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військова частина 4125) Кримського територіального командування ВВ МВС України невиконання вимог

Конституції України, військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги військовим формуванням Російської Федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України.

Зміст підозри.

Соломко Сергій Миколайович підозрюється у тому, що 26.03.2014, будучи громадянином України, маючи військове звання «підполковник» та проходячи військову службу за контрактом осіб офіцерського складу на посаді командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військової частини 4125) Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України, яка дислокувалась в с. Краснокам'янка Феодосівської міської ради АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями Збройних Сил Російської Федерації, в умовах збройного конфлікту, в порушення ст. ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст. ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст. ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», наказу МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись на території військової частини 4125, яка дислокувалась в с. Краснокам'янка Феодосівської міської ради АР Крим, по вул. Леніна, 40-А, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося в:

- відмові 26 березня 2014 року на загальному шикуванні особового складу військової частини 4125 виконувати обов'язки несення військової служби у Внутрішніх військах МВС України та заяві про намір проходити службу у Внутрішніх військах Російської Федерації;

- укладанні наприкінці березня – початку квітня 2014 року контракту про проходження військової служби та зарахування в списки особового складу Внутрішніх військ Російської Федерації та проходженні військової служби на посаді командира спеціального моторизованого батальйону 144-го спеціального моторизованого полку внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ Російської Федерації;

- отриманні 07.04.2014 паспорта громадянина Російської Федерації серії 3814 № 824526, виданого органом 900003 Федеральної міграційної служби Російської Федерації;

- отриманні 11.03.2015 за перехід на бік ворога (тобто РФ) в період збройного конфлікту медалі «За отличие в службе» I ступеня від першого заступника міністра внутрішніх справ – головнокомандувача ВВ МВС РФ генерал-полковника Золотова В.В.;

- продовженні військової служби, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 31.07.2015, в Сибірському регіональному командуванні внутрішніх військ МВС РФ (а після 01.12.2016 – Сибірському окрузі військ національної гвардії РФ) на посаді командира дивізіону катерів 31-го навчального морського загону (військова частина 7628) у військовому званні «капітан 2 рангу»;

- продовженні військової служби, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 19.12.2019, на посаді заступника командира 2-го морського загону Північно-Західного ордена Червоної Зірки округу військ національної гвардії РФ військ національної гвардії РФ (військова частина 3798), дислокованого м. Мурманськ РФ.

Таким чином, Соломко Сергій Миколайович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 111 КК України.

Він же підозрюється у тому, що будучи відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про громадянство України» громадянином України, являючись військовослужбовцем та проходячи військову службу за контрактом на посаді командира 2 батальйону спеціального призначення 47-го полку спеціального призначення «Тигр» (військової частини 4125) Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України, яка дислокувалась в с. Краснокам'янка Феодосівської міської ради АР Крим, в порушення вимог ст. ст. 65, 68 Конституції України, ст. ст. 11, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст. ст. 2, 4 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 6, 23, 24 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу", діючи умисно, 26.03.2014 не маючи будь-яких поважних причин для звільнення від обов'язків військової служби, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою ухилитися від військової служби назавжди, самовільно залишив військову частину 4125, не з'явився на службу у визначений наказом МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони» строк пункт збору у місті Миколаїв, залишився на

тимчасово окупованій території АР Крим, де проводив час на власний розсуд та обов'язки військової служби не виконував, та ухилявся від військової служби, слідства та суду, приховуючи свою належність до Збройних Сил України, не повідомляючи про себе органам військового управління та правоохоронним органам, як про військовослужбовця, що не з'явився вчасно на службу без поважних причин, до 15.07.2014, коли наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 № 50 о/с його було звільнено у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту

Таким чином, Соломко Сергій Миколайович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у дезертирстві, тобто в самовільному залишенні військової частини з метою ухилитися від військової служби, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 408 КК України.

Старший слідчий слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
старший лейтенант юстиції

Синявський Максим Анатолійович

ПОГОДЖЕНО

Прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні –
прокурор відділу нагляду за додержанням
законів органами СБУ та
Державної прикордонної служби
Хмельницької обласної прокуратури
«14» вересня 2021 року

Якушко Надія Анатоліївна

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:
Підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Крім того, на всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2021 року

Захисник _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2021 року

Повідомлення про підозру вручив
старший слідчий слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
старший лейтенант юстиції

Максим СИНЯВСЬКИЙ